

G S 905

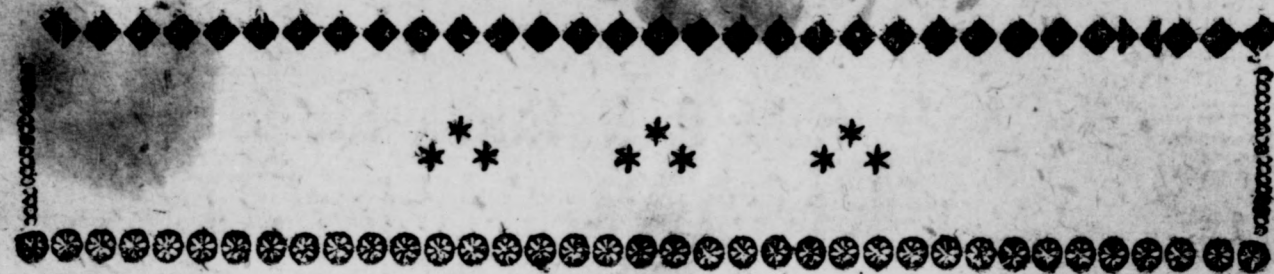
Trenne Nya Sångar

Wikingabalken, Krigsmanna-
balken och Spelarebalken.

Sjunges efter känd melodi.

Joh: Fred: & Christon
Calmar den 18 Mars 1832

Calmar 1828,
tryckt i Stifts-Boktryckeriet hos Pehr Ahlqvist.

Wikingabalk.

Nu han swåfswade fring på det ödsliga
haf, han for wida, som jagande falk; Men
för kämpar om bord skref han lagar och rätt.
Will du höra hans Wikingabalk?

"Ej må tåltas å skepp, ej må sofwas
i hus: inom salsdörr blott fiender stå: Wi-
king sofwes på sköld och med swårdest i hand,
och till tålt har han himlen den blå.

"Kort är hammarens skast hos den se-
grande Thor, blott en aln långt är swårdest
hos Frej. Det är nog; har du mod, gå din
fiende när, och för kort är din klinga då ej.

"När det stormar med makt, hissa seg-
len i topp; det är lustigt på stormande haf.
Låt det gå, låt det gå: den som stryker är
seg, förr du stryker, gå heldre i qwas.

— 4 —
"Må är fridlyst å land, får ej komma
om bord: war det Freja, hon sweke dig dock;
Ty den gropen på kind är den falskaste grop,
och ett nåt är den flygande lock.

"Win är Walfaders dryck, och ett rus
är dig undt, om du endast med sansning det
bår: Den som raglar å land, kan stå upp,
men till Ran, till den söfwande, raglar du
hår.

"Seglar främare fram, må du skydda
hans skepp, men den swage ej wågre dig
tull. Du är Kung på din wåg, han är slaf
af sin winst, och ditt stål är så godt som
hans gull.

"Guds må skiftas å dåck genom tårning
och lott: hur den faller, beklaga ej dig; Men
sjökonungen sjelf kastar tårningen ej, han be-
håller blott åran för sig.

"Nu syns wifingaskiepp, då är antring
och strid, det går hett under sköldarna till;
Om du wiker ett steg, har du affed från oss;
det är lagen, gör sen som du will.

"När du segrat, war nöjd: Den som be-
der om frid, har ej swärd, är din fiende ej;

— 5 —
Bön är Walhallabarn, Hör, den blefnades
röst: den är niding, som ger henne nej.

"Sår är wifingawinst, och det pryder
sin man, när på bröst eller panna det står;
Låt det blöda, förbind det sen dygnet är om,
men ej förr, will du hellsas för war". —

Så han skipade lag, och hans namn
med hwar dag wårte wida på främmande
kust, Och sin like han fann ej på blånande
sjö, och hans kämpar de stridde med lust.

Men han sjelf satt wid rodret och blic-
kade mörk, han såg ned i det waggande blå.
"Du är djup; i ditt djup triswes friden kan-
ske, men han triswes ej ofwanuppå.

Är den Swite mig wred, må han ta-
ga sitt swärd, Jag will falla, om så är be-
ständt; Men han sitter i skyn, skapar tan-
karne ned, som förmörka mitt sinne alltjemt." —

Dock, när striden är när, tar hans sin-
ne sin flygt, stiger djerst som den hwiilade
örn, Och hans panna är klar, och hans stäm-
ma är hög, och som Ljungaren står han i
förn.

Så han sam ifrån seger till seger allt-
jemt, han war trygg på den skummande graf,

Och han synt i Söder båd' där och skär,
och så kom han till Grefelands haf.

När han lunderna såg, som ur vågor-
na stå, med de lutande templen uti, Hwad
han tänkte wet Freja, och Skalden det wet,
I som älsken, I weter det, I! —

"Här wi skulle ha bott, här är ö, här
är land, här är templet min fader beskref:
Det war hit, det war hit: jag den älskade
bjöd, men den hårda i Norden förblef.

Bor ej friden i saliga dalarne der, bor
ej minnet i pelaregång? Och som älskandes
hviskning är källornas sorl, och som bruda-
sång är foglarnas sång.

Hwar är Ingeborg nu? Har hon glömt
mig alltren för gråhårige, wifnade drott?
Ack! jag kan icke glömma, jag gåfwe mitt
lif, för att se, för att se henne blott.

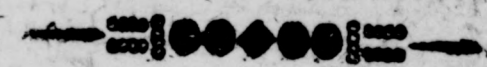
Och tre år ha förgått sen jag skadat
mitt land, den Sagas Konungasal; Stå de
herrliga fjällen i himlen ännu? är det grönt
i min fädernedal?

På den hög, der min fader är lagd,
har jag satt en lind, mån hon lefwer ännu?

Och hwem wårdar den spåda? Du jord,
gif din must, och din dagg, o! du him-
mel, gif du!

Dock, hwi ligger jag längre på främ-
mande wåg och tar skatt, och slår men-
skor ihjel? Jag har ära alltnog, och det flam-
mande guld, det lumpna, föraktar min själ.

Der är flagga på mast och den wisar
åt norr, och i norr är den älskade jord; Jag
will följa de himmelska windarnes gång, jag
will styra tillbaka mot Nord."

Krigsmannabalk.

Hfwer dalar och fält höres trummor-
nas dån och trumpeternas smattrande ljud.
Och Herr Brynolf han fick icke sitta i ro;
måste klå sig i Frigarestrud.

Och han swärmade kring uti främman-
de land, och han mädde som perla i gull.
Ty den bygd der han war, war en ljuswelig
bygd; utaf flickor och win den war full.

— 8 —

Och han war som sin fader en fäck Officer; fast af mången han hölls för en skalk. Dock stor heder han gjorde åt hela armeen. Will du höra hans Krigsmannabalk?

"Ej må sofwas å hö eller ute på mark; en krigsman bör ligga i säng, Uppå Eiderduns bostad i wåleldadt rum och i nöd kunna rycka på strång.

"Det är menniskans pligt att bewara sitt lif; lita ej uppå menniskofot. Har du håst som är snabb, är du sadelfast Karl, kan du dristigt gå fienden mot.

"Må är fridlyst för Krigsman i fall hon är ful; är hon wacker så är det ej så. Har du en som är nöjd, war belåten med den; hwarom icke så skaffa dig två.

"Punsch är Sältmarskalks-dryck, och ett rus är dig undt; men se till att förswarligt det är. Att båd' länge och wäl på din mörkblåa frack klara märken derefter du bär.

"Lång är tiden gunås; han förkortas med spel. Börja penningar tryta så får du dem låna, och spelas de bort kan du le, det är icke din Casa som går.

— 9 —

"Tägar främare fram må du skydda hans lab för förstörelse, undrina och brand. Har han tokak och öl, har han brännwin och skål, må du taga så mycket du kan.

"Nu syns fiende här; det blir buller och bang: **det gör** kott med musköterna till. Om du wägar att stå när din Sfwerste flyr, får du hundsnus; gör sen som du will.

"När du tappat, så bed om förskoning och nåd; fall på knä, om ei annat förslår. Har du pengar så gif, har du flaska i barm, fram dermed! skrik: pardon! och gutår!

"Sår gör omak och mehn; men det pryder sin man, när det blänker på halar och rygg. Fast ej mången det ser, wet du dock med dig sjelf att för frutrök du ej warit skygg."

Så han stiftade lag, och hans rykte blef stort, och hans make stod icke att få. Och det hurrades högt af hwarenda Soldat, när han red på sin gångare grå.

Men han sjelf war ei alltid så munter och glad; hwad han tänkte, beskriswas ej kan.

Men det kânnes alltnog utaf den som är satt
uti samma bekymmer som han.

Spelarebalk.

Nu han lunkade in i den qvalmiga sal,
slog sig ned, som en wingsfuten fall. Men
för kâmpar fring bord gaf han ordning för
spel. Will du höra hans spelarebalk?

"Ej må låsas i bok, ej må sofwars i
sång! mellan lakan blott sjukling läggs ned;
Spelarn wake på stol och med korten till bok,
och till nattmössa hatten på sned.

"Kort är swärdsfästet der hos den tapp-
re Husar, kort den gadd, hwarmed Husu
ger hugg. Det är nog; har du mod, se i
medspelarns kort, och för kortt är då icke
din lugg.

"När det raslas med makt, wåga cas-
san du har, har du ingen, lägg uret till bank.
Låt det gå, låt det gå: den som swiker är
feg, förr'n du swiker, då heldre blif pank.

"Knackar jungfru på dörr, nog du öpp-
nar kânske: bår hon håswor från frögarediff;
Ty det bränwin är dock det starkaste win,
och den sill är den saltaste fiff.

"Nu syns Biribi-Bank, förr'n du wi-
ser från den, wåga rocken i hwilken du
står; Kryper nog till sin Herre igen, hwar-
om ej: gå i skjortan, ty nu ha wi Wår.

"När du wunnit war glad: den som
beder om lån, har ej pant, är din spelbror
likwål; Gif'n en skärf till en pott: hör den
bleknades röst: den är niding, som afbryter
spel.

"Sår är spelarewinst, och det pryder
sin man, när fring mun eller näsa det står;
Låt det blöda, förbind det sen spelet är slut,
men ej förr, will du hellsas för wår."

Så han stiftade lag, och hans namn
med hwar natt gief som förbud från stad och
till stad. Och hans like ej fanns mellan Stock-
holm och Cap. Men till slut wände lyckan
sitt blad.

Och då satt han wid lådan och blicka-
de mörk, såg hur tårningen drillade sig. "G

ditt djup ser han ned med sex ögon kanske,
men med ett ser han uppåt till mig."

"Är Fortuna mig wred, må hon wän-
da mig rygg, jag will tappa om så är be-
stämdt; Men hon smilar så falskt, sticker
Blarr'n i min hand, som nu grinat emot
mig alltjemt."

Så har rymde från otur till otur allt-
jemt, han war skygg på den grönskande jord,
Och han jagades nu utaf Björnarne hån,
opp till Konungastaden i Nord.

När han Gåldstugan såg, som på Horns-
gatan står, med de gallrade fönstern uti,
Hwad han tänkte wet Loke, och Spelarn
det wet; I som tappen, I weten det, I!

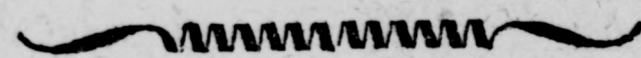
"Är det här jag skall bo, är det kurrar
jag ser, som Korp'ralen i Tullen beskref?
Det war hit, det war hit mina björnar mig
bjödd; men de sjelfwe i hidet förblef.

"Gå ej Herrar i smånätta rummena der,
och betjenter med bricka på frack? Och som
slagbjörnens brumm låter wårdens: stig in,
och som swordomar gästernas: tack.

"Snart tre år ha förgått sen jag skilj-
des från hem, tänkte då ej på spelaresfull;
Tänkte blott: "huru werlden på forger är
tom, men på wänner och nöjen blott full."

"I den fista min Fader är lagd slog jag
in en spik, mån den rostet ännu: Och hwem
fräter der den? O! du graf gif din sukt, och
du tid din tänder gif du!

"Der står kårer och häst, en står wänd
emot Norr, och åt Norr jag min hemresa
gör; Jag will följa de gnislande hjulenas
gång på den wäg, som åt Danwiken för."

J. Fr. Elfverson
Calmar den 14 Mars
1832